

obžalobkyni chráněné neliší způsobem, jež poznati může také obyčejný kupitel při obyčejné pozornosti, dlužno uznati, že jest správný. Správně použil ustanovení §§ů 23 a 25 známkového zákona, vzal v úvahu netoliko abstraktní, nýbrž i konkrétní způsobnost záměny, přihlížel k tomu, že známka soukromé obžalobkyně, o níž tu jde, jest známkou slovní, činil měřítkem šálivosti a zaměnitelnosti celkový dojem známek v obyčejném kupiteli, t. j. spotřebiteli, při obyčejné jeho pozornosti, vytýčil zejména, že slovo »Ela« na obalu stěžovatelů ovládá způsobem svého nápisu celkový obrazový dojem známky takovou měrou, že ostatní obrazové součástky této známky působí dojmem podružného detailu, jemuž obyčejný spotřebitel při vnímání známky zvláštní pozornosti nevěnuje, a přihlížel netoliko k možné záměně slov »Eva« a »Ela« při jich čtení, nýbrž i při jich slyšení, přihlížel tudíž také k tomu, že kupitel bude po případě požadovati zboží, chráněné slovní známkou, jmenováním slova známkového, neznaje snad ani, v jakém obalu a v jakém vypravení se zboží prodává. Poněvadž nalézací soud se držel těchto právně závažných okolností a s hlediska právního i v tomto směru věc správně posoudil, soud zrušovací nemá ani příčiny ani možnosti změnití dotyčný výrok, jsa jinak vázán na skutkové zjištění (§§y 258, 288 čís. 3 tr. ř.), k němuž dospěl nalézací soud způsobem formálně bezvadným. Neboť, vytýká-li stížnost rozsudku neúplnost (v pravdě jde spíše o zmatek čís. 4 Šu 281 tr. ř., číselně arci' neuplatňovaný) z toho důvodu, že nebyl připuštěn obhajobou nabízený důkaz znalci o té okolnosti, že obaly stěžovatelů jsou odlišné od obalů žalující firmy a že obyčejný kupitel jimi nemohl býti uveden v omyl, jest tato výtka vyvrácena tím, že nejde o obaly, nýbrž o známku, jednak neopodstatněna, protože řešení této otázky náleží soudu, jemuž tím spíše přísluší nejen právo, nýbrž i způsobnost posouditi šálivost a zaměnitelnost, že jde o stanovisko obyčejného spotřebitele.

Čís. 1563.

Není tu skutkové podstaty přestupku zanedbání povinné péče podle článku III. čís. 1 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., převzal-li zodpovědný redaktor zodpovědnost za článek, jehož obsah tvoří skutkovou podstatu přečinu podle §§ů 487, 488 tr. zák. a provedl o svých obviněních důkaz pravdy.

Pokud jest rozsudek zmatečným podle Šu 344 čís. 9 tr. ř., položil-li porotní soud dodatkovou otázku na § 490 tr. zák. sice za hlavní otázku na přečin urážky na cti, však před eventuelní otázku na přestupek zanedbání povinné péče.

(Rozh. ze dne 22. března 1924, Kr I 770/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Hradci Králové ze dne 10. října 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné pozornosti podle článku III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil

věc nalézacímu soudu, by ji v nejbližším zasedání porotním znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující mimo jiné důvod zmatečnosti dle čís. 9 Šu 344 tr. ř., jest opodstatněna. V tomto případě jde o právní otázku, zda odpovídá redaktor periodického tiskopisu, jehož obsah tvoří skutkovou podstatu přečinu podle §§ů 487, 488 tr. zák., za zanedbání povinné péče ve smyslu článku III. čís. 1 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. také v tom případě, provedl-li o svých obviněních důkaz pravdy podle Šu 490 tr. zák. Případu prvního odstavce článku III. čís. 1 citovaného zákona, dle něhož dlužno odsouditi redaktora periodického tiskopisu pro přestupek zanedbání povinné pozornosti i v tom případě, když mu podle obecných pravidel zákona trestního nelze přičítati zločin nebo přečin, spáchaný obsahem periodického tiskopisu, zde není. Vyplyvává již ze znění právě uvedené věty, že zákon má zde na mysli případy, v nichž objektivní skutková podstata trestného činu jest sice dána, avšak není tu takového vztahu zodpovědného redaktora k závadnému článku, jaký by ho činil zodpovědným podle Šu 1 tr. zák. nebo Šu 5 tr. zák., jde-li o činy úmyslné, a zodpovědným dle všeobecně platné zásady, vyslovené v Šu 335 tr. zák., jde-li o činy z nedbalosti spáchané. V tomto případě, kde obžalovaný redaktor, převzav sám za obsah článku zodpovědnost, provedl o svém tvrzení důkaz pravdy, není však ani objektivní skutkové podstaty deliktu, a je tudíž vyloučena zodpovědnost za opomenutí povinné péče již pro nedostatek zákonného předpokladu, vysloveného v první větě článku III. čís. 1 cit. zákona.

Soukromý obžalobce navrhl sice ve spisu obžalovacím, aby obžalovaný byl uznán vinným přečinu proti bezpečnosti cti dle §§ů 487, 488 tr. zák. a Šu 28 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. na rok 1863, j a k o ŝ i přestupkem zanedbání povinné pozornosti podle článku III. citovaného zákona. Ale z důvodů obžaloby, kde se dovozuje, že František K. byl zodpovědným redaktorem v době uveřejnění závadného článku a že jako takový dle článku III. citovaného zákona byl by zodpověden za pouhé zanedbání pozornosti, jde zřejmě na jevo, že také obžaloba žádá o výrok odsuzující pro přestupek zanedbání povinné péče jen, kdyby soud neshledal v jeho činnosti skutkové podstaty přečinu podle §§ů 487, 488 tr. zák. Porotní soud mohl z toho seznati, že v obžalobě nebylo navrženo, by obžalovaný byl za všech okolností uznán vinným přestupkem zanedbání povinné pozornosti, jakožto činem sbíhajícím se s přečinu proti bezpečnosti cti, spáchanými obsahem tiskopisu, obžalovaným zároveň za vinu kladenými, nýbrž že i obžalobě šlo jen o mírnější kvalifikaci těchže činů v případě, kdyby v nich nebyly shledány shora dotčené přečiny. Při správném postupu měl porotní soud položit po obou hlavních otázkách, znějících na přečin podle Šu 487 tr. zák., pokud se týče Šu 488 tr. zák., dvě eventuální otázky pro případ záporného zodpovědění hlavních otázek, znějící na přestupky zanedbání povinné pozornosti podle článku III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a vztahující se na trestné činy, v hlavních otázkách

uvedené. Pak teprve měly býti dány dvě dodatkové otázky o tom, zda byl proveden důkaz pravdy, při čemž se mělo podotknouti výslovně, že první dodatková otázka se vztahuje k první otázce hlavní a první otázce eventuální a druhá otázka dodatková k druhé otázce hlavní a druhé otázce eventuální. Tím, že porotní soud umístil obě dodatkové otázky před třetí hlavní otázku, znějící na přestupek článku III. cit. zákona a odkázal v nich výslovně pouze na první a druhou hlavní otázku, zavinil vnitřní odpor ve výroku porotců, kteří sice vyloučili kladnými odpověďmi na první a druhou hlavní otázku i na obě otázky dodatkové objektivní skutkovou podstatu přečinů podle §§ů 487 a 488 tr. zák., ale přes to kladně odpověděli ku třetí otázce hlavní, znějící na přestupek zanedbání povinné pozornosti. Výrokem porotců stal se rozsudek zmatečným podle čís. 9 Šu 344 tr. ř., a lze zmatečnost tím vzniklou odstraniti za tohoto stavu věci jen zrušením celého rozsudku a odkázáním věci k novému hlavnímu přeličení porotnímu (§ 350 odstavec druhý tr. ř.). Užití Šu 337 tr. ř. bylo vyloučeno, poněvadž dle toho, co bylo uvedeno, nebylo lze uznati, že skutek, jehož se obžalovaný dle výroku porotců dopustil, není po zákonu ohrožen trestem.

Čís. 1564.

I společník veřejné obchodní společnosti může se dopustiti zpronevěry na jmění společnosti, přivlastnil-li si bezprávně součástky jmění, sloužícího ke společnému provozování obchodu v míře, která převyšuje jeho podíl na společném jmění nebo na zisku.

(Rozh. ze dne 22. března 1924, Kr I 790/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním ličení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. listopadu 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 183, 184 tr. zák.

Důvody:

Zmatečnou stížnost uplatňuje proti odsuzujícímu výroku pro zločin zpronevěry důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Odsouzení obžalovaného pro přestupek krádeže vůbec nenapadá. Stěžovatel má za to, že zjištěné jednání obžalovaného, jež soud podřaduje pod ustanovení §§ů 183 a 184 tr. zák., není vůbec trestným, poněvadž prý nemůže tu býti řeči o věci svěřené z této příčiny: Obžalovaný provozoval (jak zjišťuje rozsudek) s manželou M-ovými obchod prasaty, do něhož M-ovi dávali peníze; peníze, které byly od manželů M-ových poskytovány obžalovanému k nákupu dobytka, mají prý povahu společenských vkladů, určených ku provozování společného obchodu za účelem dosažení společného zisku; nenaložil-li obžalovaný se vkladem, který jako společník přijal a spravoval, dle platného ujednání s druhými společníky k účelu, k němuž byl určen, totiž k nákupu prasat, nýbrž pone-